

Μηνιαία έκδοση της
Οργάνωσης
Μαχητικού
Αντιφασισμού

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ

ΕΡΓΑΤΕΣ
ΕΛΛΑΔΑ

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

ΠΕΡΑΜΑ ΤΡΑΞΙΚΟ & ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟ

Η ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ
ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΓΙΑΦΚΑ
«ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ» ΘΑ ΚΛΕΙΣΕΙ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΜΑΧΗΤΙΚΟΥ

EDITORIAL

Ιταλία – Ελλάδα: Ο εθνικισμός «χάνει» από το NATO και την ΕΕ; Ποια η στρατηγική του «ταξικού στρατοπέδου»;

Μέσα σε λίγες μέρες οι «εθνικιστικές» δυνάμεις σε Ιταλία και Ελλάδα αναγκάζονται σε απίθανους συμβιβασμούς με τις δυνάμεις της «τάξης» της ΕΕ. Λίγο μετά την αλλαγή του ευρωσκεπτικιστή Υπουργού Οικονομικών στην Ιταλία με τον εκλεκτό των Ευρωπαίων Τζιοβάνι Τρία, έρχεται η ελληνική κυβέρνηση να υπογράψει την αναγνώριση της «Βόρειας Μακεδονίας», της Μακεδονικής γλώσσας και του Μακεδονικού λαού έστω και με χιλιάδες αστερίσκους και υποσημειώσεις.

Τα κυρίαρχα αστικά μπλοκ που ηγεμονεύουν στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ εξανάγκασαν για άλλη μια φορά τις δυνάμεις αμφισβήτησης σε ανοιχτή συνθηκολόγηση τις ευρωσκεπτικιστικές δυνάμεις. Αν ο Τσίπρας το 2015 ήταν ο «κωλοτούμπας», ο «νέος Μελισσανίδης» της Ελλάδας, πλέον υπάρχει πανευρωπαϊκή σχολή αντάξια του. Το Brexit έχει γίνει «χρονοδιάγραμμα» και το «έξω από το ευρώ» της Ιταλικής Λίγκας και του «Κινήματος 5 Αστέρων» έγινε πίστη στο όραμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η δύναμη που φαίνεται να αποπνέει η βασική ευρωπαϊκή και νατοϊκή γραμμή δεν πρέπει να μας ξεγελάει. Η ενσωμάτωση ξενοφοβικών και εθνικιστικών νομοσχεδίων από την Ευρωπαϊκή γραφειοκρατία δεν ταυτίζει τα δύο διαφορετικά πολιτικά σχέδια. Η κοινή ευρωπαϊκή πολιτική αποδέχεται πολιτικές «Ευρώπης – Φρούριου» και στην ουσία στρώνει το έδαφος στο εθνικιστικό ξεκλήρισμα της. Όχι μόνο δεν αποτρέπει εθνικιστικές στρατηγικές αλλά προετοιμάζει τους λαούς της Ευρώπης να αποδεχτούν τον εθνικό Προστατευτισμό και το κανιβαλιστικό όραμα της Εθνικής Ενότητας όταν θα καταρρεύσει το ενιαίο ευρωπαϊκό σπίτι.

Η συμφωνία για τη Δημοκρατία της Μακεδονίας δεν θα λύσει κανένα πρόβλημα αφού η κρίση θα συνεχίσει να υποσκάπτει την αξιοπιστία της. Για κάθε απόλυση, για κάθε κλειστό εργοστάσιο, για κάθε μείωση μισθού ή κοινωνικών παροχών θα υπάρχει μια εθνικιστική «φωνούλα» που θα συνεχίσει να σπέρνει το εθνικιστικό μίσος στις λαϊκές τάξεις. Απέναντι στις νατοϊκές «λύσεις» η απάντηση δεν είναι η «εθνική υπερηφάνεια». Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια δεν έχουν ψήγμα «αντιιμπεριαλισμού» και παραμένουν ο βασικός πυρήνας και ο κυρίαρχος αντίπαλος του ταξικού στρατοπέδου. Οι αντιθέσεις τους είναι πρόσκαιρες και βασιζονται στην διεκδίκηση καλύτερης θέσης στο νατοϊκό στρατόπεδο.

Η σύγχυση στρατηγικής στην ακροδεξιά οδήγησε στα πιο άμαζα εθνικιστικά συλλαλητήρια που έχει δει ποτέ η ελληνική πολιτική σκηνή εδώ και δύο αιώνες. Παρ' όλη την ολοκληρωτική υποστήριξη της Νέας Δημοκρατίας και της Χρυσής Αυγής δεν μπόρεσαν να μαζευτούν πάνω από 3-4 κατοστάρικα στην πλατεία Συντάγματος, λίγα παραπάνω στις Πρέσπες την Κυριακή. Η ανεκτικότητα της αστυνομίας που άφησε τους λιγοστούς φασίστες να σουλατσάρουν στο άγαλμα του Στρατιώτη και να δίνουν show, έδωσε το δικαίωμα να μαζευτούν αυτές οι λίγες εκατοντάδες ακροδεξιού εσμού. Η στοιχειώδη απώθηση τους στο σιντριβάνι της πλατείας θα ήταν και το οριστικό τέλος των «μακεδονομάχων». Όμως οι φασίστες και η ακροδεξιά δεν έχουν την αντιμετώπιση της αριστεράς και της αναρχίας.

Η Νέα Δημοκρατία λοιπόν, δοκίμασε αποτυχημένα να δώσει χώρο στους φασίστες που όπως ομολόγησε και ο Μιχαολιάκος σε συνέντευξη του στην τηλεόραση «δεν μπορούν κάνουν ανοιχτή συγκέντρωση στην Αθήνα λόγω των αντιφασιστικών συγκεντρώσεων». Η ενέδρα των ναζί στο Πέραμα όχι μόνο δεν τους δίνει «δημόσιο χώρο» αλλά ξεκληρίζει τις εναπομείναντες κοινωνικές γειώσεις της Χρυσής Αυγής. Αυτή η αδυναμία όμως δεν πρέπει να μας καθησυχάζει. Οι ταξικές οργανώσεις του κινήματος θα έπρεπε να αρπάξουν την ευκαιρία και με διεθνιστικές συγκεντρώσεις να αποτρέψουν, από τη μία, τις μικρές δυνάμεις της ακροδεξιάς να συγκεντρωθούν, αλλά και να προβάλλουν μια διαφορετική - εναλλακτική - διεθνιστική διεξοδό ενάντια στη Νατοϊκή & Ευρωπαϊκή συνθηκολόγηση και τον εθνικισμό.

Η Διεθνιστική Πρωτοβουλία και οι δυνάμεις που την απαρτίζουν δοκίμασε και θα συνεχίζει να διεκδικεί ένα μαζικό, διεθνιστικό σχέδιο για την εργατική τάξη και τη νεολαία με όπλο την τακτική του Μαχητικού Αντιφασισμού.

Αντικυβερνητισμός – Αντικαπιταλισμός – Αντιιμπεριαλισμός και Αντιφασισμός

Για να μπορεί κάποια συλλογικότητα να απαντήσει στις προτεραιότητες και ιεραρχήσεις της δεν αρκούν μόνο τα ιδεολογικά εργαλεία. Η ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος προσεγγίζει τα διακόσια χρόνια και οι οργανώσεις του έχουν λειτουργήσει σε εντελώς διαφορετικές πολιτικές συνθήκες και περιόδους. Ακόμα και με αυτές τις ιδεολογικές και ιστορικές αναφορές χρειάζεται η κάθε συλλογικότητα να καθορίσει α) τον βασικό εχθρό της και β) να πάρει συγκεκριμένη θέση σε συγκεκριμένο ζήτημα.

Η αμηχανία των συλλογικοτήτων απέναντι στο Μακεδονικό πρόβλημα διαμορφώνει και μια στάση απέναντι στα εθνικιστικά συλλαλητήρια. Οι πατριωτικές δυνάμεις βλέπουν συγχυσμένο αντιμνημονιακό κοινό στα συλλαλητήρια, ενώ οι δυνάμεις που αναδεικνύουν τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της συμφωνίας είναι διστακτικές έως και απρόθυμες να συνδράμουν σε αντιεθνικιστικές συγκεντρώσεις μας και πρόκειται για «αντιδραστική διαμάχη δύο μερίδων της αστικής τάξης». Το ταξικό κίνημα πλήρωσε πολύ ακριβά την ανεκτικότητα του στην εθνικιστική αντίληψη της «πάνω πλατείας» το 2011 και δεν πρέπει να επαναληφθεί.

Η κάθε συλλογικότητα οφείλει να τοποθετηθεί καθαρά αν πρέπει να εμποδιστεί ο σχηματισμός μιας ακροδεξιάς πολιτικής πτέρυγας και ενός φασιστικού σχήματος. Όλες οι οργανώσεις αναφέρονται θεωρητικά στον «μεγάλο αντιφασιστικό αγώνα» του '41-'44 αλλά και στην ανάγκη αντίστασης στο πραξικόπημα του 1967 παρ' όλο που κυριαρχούσε το παρακράτος και ο Βασιλιάς στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό.

Οι ναζί και η ακροδεξιά πρέπει λοιπόν να εμποδιστούν να αποτελέσουν δύναμη «δρόμου» είτε ενάντια στην κυβέρ-

νηση είτε ακόμα και ενάντια στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Η θεσμική απορρύθμιση ή και απονομιμοποίηση της Χρυσή Αυγής δεν μας είναι αδιάφορη και η εκδίωξη της από Βουλή, Δημοτικά Συμβούλια και Σωματεία θα επιδεινώσει τις αδυναμίες της. Οι διώξεις του κράτους απέναντι στο Μπαρμπαρούση δεν είναι «ίδιες» με αυτές του κράτους σε ΚΚΕ ή Αναρχία, δεν αποτελούν διαμάχη «θεσμικών μηχανισμών» ή «πρακτόρων».

Η αντιφασιστική πολιτική «προτεραιότητα» δεν αποτελεί «στάδιο» ή «τελικός στόχος». Η Κομμουνιστική Εξέγερση παραμένει μοναδικό όραμα και εργαλείο όπου ενταφιάζονται οριστικά όλες οι φασιστικές και αστικές παραφυάδες. Ο αντιφασισμός είναι απαραίτητη ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ επιτυχημένης αντικαπιταλιστικής πάλης. Μέσα από αυτόν σφυρηλατούνται οι γνήσιες ταξικές συμμαχίες, αναγνωρίζονται οι «σύντροφοι» και οι «συναγωνιστές» ενώ το ταξικό κίνημα εκπαιδεύεται να κερδίζει κοινωνικούς και πολιτικούς αντιπάλους. Χωρίς ανυποχώρητο Μαχητικό Αντιφασισμό ο όποιος αντικυβερνητισμός και αντικαπιταλισμός θα χωλαίνει και θα είναι ευάλωτος στις εθνικιστικές ατζέντες.

Την ώρα που η παγκόσμια ακροδεξιά δοκιμάζει να συγκροτηθεί σε κάθε χώρα, στο ελληνικό πολιτικό σκηνικό έχουμε μια ιστορική ευκαιρία. Μπορούμε να διδαχτούμε από τις λογικές «ίσων αποστάσεων» ή και υποχωρητισμού στον «λαϊκό εθνικισμό» που κυριάρχησαν σε Αγγλία, Ουκρανία, Τουρκία αλλά δηλητηριάζουν την ταξική στρατηγική σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Τώρα που το συντηρητικό, ακροδεξιό στρατόπεδο βρίσκεται σε κρίση στρατηγικής έχουμε τη δυνατότητα αντεπίθεσης. Μπορούμε να διεκδικήσουμε να υψώσουμε ξανά τη διεθνιστική στρατηγική του Κομμουνισμού.

Περιεχόμενα τεύχους

Editorial | Ιταλία – Ελλάδα: Ο εθνικισμός «κάνει» από το NATO και την ΕΕ;

Ποια η στρατηγική του «ταξικού στρατοπέδου»; σελ.1

Αντικυβερνητισμός – Αντικαπιταλισμός – Αντιιμπεριαλισμός και Αντιφασισμός.....σελ.2

Το Πέραμα και η ιδιαίτερη σημασία του στους αντιφασιστικούς αγώνες σελ.3

Η φασιστική ενέδρα της 26ης Μαΐου και τα επόμενα βήματα του αντιφασιστικού κινήματος.....σελ.5

Σωματείο Αγ. Νικολάου Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης Περάματος:

η σύντομη ιστορία του φασιστικού – απεργοσπαστικού θύλακα.....σελ.7

Για τη Διεθνιστική Πρωτοβουλία σελ.8

5+1 σκέψεις για το Συριακό και την κομμουνιστική διεθνιστική στάση.....σελ.9

Αντιφασιστική συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη.....σελ. 12

Ιταλία: Αστάθεια, αβεβαιότητα, απειλές με ακροδεξιά κατεύθυνση σελ.13

Πολιτική εκδήλωση στο Πέραμα .....σελ. 15

Το Πέραμα και η ιδιαίτερη σημασία του στους αντιφασιστικούς αγώνες

Οι δυτικές συνοικίες του Πειραιά αποτέλεσαν ένα ξεχωριστό κομμάτι της αντιφασιστικής μάχης, όπως εκτυλίχτηκε τα προηγούμενα χρόνια στην Ελλάδα. Το Κερατσίνι, η Νίκαια, το Πέραμα έγιναν το θέατρο ενός σκληρού ανταγωνισμού. Από τη μια, η ενισχυμένη πολιτικά και οργανωτικά Χρυσή Αυγή της περιόδου 2009-2013, έβαλε πολύ ψηλά στην ατζέντα της τη δημιουργία φασιστικών θηλάκων σ' αυτές τις περιοχές και το αντιφασιστικό κίνημα από την άλλη, το οποίο έβλεπε σε αυτές τις εργατικές περιοχές, το φυσικό του χώρο ύπαρξης.

Το Πέραμα, παρ' όλο που δεν έλαβε την κεντρική πολιτική σημασία από τους φασίστες που δόθηκε στην Νίκαια για παράδειγμα, πλεκόταν συνεχώς ένα παιχνίδι τρομοκρατίας. Ήδη σαν περιοχή βαριά χτυπημένη από

την κρίση, η υπολειτουργία της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης που αποτελούσε το χώρο δουλειάς για την συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου του Περάματος και την συνεπαγόμενη από αυτό διάλυση του κοινωνικού ιστού, θεωρήθηκε από τους φασίστες προνομιακός χώρος για τα κανιβαλιστικά τους προτάγματα και της τρομοκρατίας, όπου αυτά δεν έπιαναν. Οι συνοικίες του Πειραιά απέκτησαν μια ιδιαίτερη συμβολική σημασία για τους φασίστες και με κεντρικό ορμητήριο τα χρυσαυγίτικα γραφεία στη Νίκαια, επιχειρήθηκε να στηθεί ένα πέπλο τρομοκρατίας όλης της περιοχής και των συνοικιών της. Δεκάδες οι επιθέσεις από φασιστικές συμμορίες και από αυτές να ξεχωρίζουν η επίθεση στα σπίτια των Αιγυπτίων αλιεργατών στο Πέραμα, μια επίθεση με ιδιαίτερο συμβολισμό. Από τη μια, το μίσος των φασιστών για το πολυεθνικό προλεταριάτο και την εργατική τάξη γενικότερα και από την άλλη, μια καθαρά ρατσιστική επίθεση, κατά τα πρότυπα που προσπαθούσε να προβάλλει τότε. Επίσης, κορύφωση της δράσης των φασιστικών συμμοριών

στο Πέραμα είναι η επίθεση σε συνεργείο αφισκοκολλητών του ΠΑΜΕ, επίθεση που ξεχωρίζει αφενός για την βαναυσότητά της και αφετέρου, δείχνει ξεκάθαρα τον ρόλο που έμελλε να παίξουν οι χρυσαυγίτες στη Ζώνη. Το ρόλο των απεργοσπαστών, των μπράβων της εργοδοσίας και της εμπροσθοφυλακής της απέναντι στους συνδικαλιστές και τους αγωνιζόμενους εργάτες.

Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, τον Σεπτέμβρη του 2013 στο Κερατσίνι, αλλάζει αρκετά την κατάσταση απ' όσο ήταν μέχρι τότε. Οι έρευνες της αστυνομίας στην εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής την αναγκάζουν να κλείσει τα γραφεία της Νίκαιας και να συμπύξει τις δυνάμεις των ευρύτερων περιοχών στα κεντρικά γραφεία του Πειραιά. Όμως, τα γραφεία του Περάματος και η χρυσαυγίτικη δράση σ' αυτή την απομακρυσμένη πόλη του Πειραιά, παραμένουν. Όταν, το 2017, εν μέσω προσφυγικής κρίσης ξεκινάει η φοίτηση των προσφυγόπουλων στα ελληνικά σχολεία, είτε με την κινηματική περιφρούρηση όπως έγινε στο Περιστέρι, είτε σαν δημοτική γιορτή, οργανωμένη από το δημαρχείο, όπως έγινε στο Χαϊδάρι, είναι το Πέραμα η πόλη που η Χρυσή Αυγή επιλέγει να σηκώσει σαν σύμβολο του δικού της κανιβαλιστικού και μισάνθρωπου σχεδίου. Ο Λαγός με τη συνοδεία των μπράβων του, καθώς και μερικών αποβρασμάτων, εισβάλλουν στο δημοτικό σχολείο του Νέου Ικονίου Περάματος, τραμπουκίζοντας καθηγητές και γονείς, λέγοντας ότι δεν θα επιτρέψουν σ' αυτό το σχολείο να φοιτήσουν τα παιδιά των προσφύγων. Σίγουρα, η παρέμβαση του Λαγού στο σχολείο του Περάματος ήταν απλά ένα παρατράγουδο, ένα μελανό σημείο στη γενικότερη συνθήκη αλληλεγγύης που επικράτησε όσον αφορά τη φοίτηση των παιδιών των προσφύγων στα ελληνικά σχολεία. Παρ' όλα αυτά, έδειξε τη δυνατότητα μιας δράκας φασιστών με μια σχετική γείωση σε μια γειτονιά με διαλυμένο κοινωνικό ιστό, αλλά ευτυχώς, ένα κομμάτι του αντιφασιστικού κινήματος δεν υποτίμησε αυτή την υποβόσκουσα δυναμική.

Είναι πλέον φανερό ότι, είτε στο Πέραμα αλλά και σ' οποιαδήποτε άλλη πόλη όπου δίνεται μια αντιφασιστική μάχη και υπάρχουν γραφεία της Χρυσής Αυγής, στρατηγική στόχευση του κινήματος οφείλει να είναι το κλείσιμό τους. Έτσι και στο Πέραμα, δεν θα μπορούσε ο αντιφασιστικός αγώνας να παρακάμψει το ζήτημα των γραφείων της Χρυσής Αυγής. Το Σεπτέμβρη του 2017, πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική πορεία στο Πέραμα, η οποία πέρασε και στόλισε με μπογιές την πρόσοψη των γραφείων αλλά και του λακέδικου εργοδοτικού σωματείου του Αγίου Νικολάου. Ως απάντηση σε αυτό, η Χρυσή Αυγή καλεί προκλη-

τικά, 2 μέρες μετά την επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, συγκέντρωση μπροστά από το αστυνομικό τμήμα. Στη συγκέντρωση αυτή, η Χρυσή Αυγή ενεργοποιεί το σύνολο του μηχανισμού της, από το σύνολο των ταγμάτων εφόδου και τον νεοστρατολογημένο τότε πάτερ Κλεομένη, έως ότι διασυνδέσεις έχει στην αστυνομία και τον κρατικό μηχανισμό, για να χτυπήσει την αντισυγκέντρωση που άμεσα καλέστηκε από το αντιφασιστικό κίνημα. Η αντισυγκέντρωση δέχεται μια σφοδρή επίθεση από τα τάγματα εφόδου σε συνεργασία με τις διμοιρίες των ΜΑΤ, η οποία είχε στηθεί σαν οργανωμένη προβοκάτσια για να διαλυθεί το κομμάτι των αντιφασιστών που εκείνη την ημέρα επέλεξε να αντιπαρατεθεί με τους φασίστες στο Πέραμα. Το αθηναϊκό πρακτορείο σε διατεταλμένη υπηρεσία, βγάζει ένα καταφανέστατο ψευδές ρεπορτάζ για δήθεν αντιεξουσιαστές που επιτέθηκαν με μολότωφ στις διμοιρίες των ΜΑΤ. Σε πείσμα όλων αυτών, οι αντιφασίστες καταφέρνουν και στήνουν την αντισυγκέντρωση στην είσοδο της πόλης του Περάματος και διατρανώνουν ότι το Πέραμα δεν θα υποκύψει στην τρομοκρατία. Το σθένος αυτών των αντιφασιστών, το

πάθος αλλά και η αυτοπειθαρχία τους στο να πραγματοποιηθεί εκείνη την ημέρα αυτή η συγκέντρωση, είναι αυτό που έδωσε έμπνευση αλλά και άλλαξε άρδην το φρόνημα στο κόσμο του αγώνα του Περάματος. Εκείνη τη μέρα, η Χρυσή Αυγή, παρ'όλο που προσπάθησε να επιδείξει τη μέγιστη ισχύ που μπορεί να συγκεντρώσει, μια συγκέντρωση με σχεδόν το σύνολο της κοινοβουλευτικής της ομάδας καθώς και του υπόλοιπου μηχανισμού, δεν μπόρεσε ωστόσο να δώσει το συντριπτικό χτύπημα που τόσο προσδοκούσε στο αντιφασιστικό κίνημα. Η αδυναμία αυτή φάνηκε ξεκάθαρα και το αντιφασιστικό κίνημα την εκμεταλλεύτηκε από την πρώτη στιγμή, με συνεχόμενες παρεμβάσεις και πολιτικές συγκεντρώσεις στο Πέραμα, καθώς και τη κεντρική πορεία του Δεκεμβρίου, με κεντρικό αίτημα να κλείσουν τα γραφεία-γιάφκες της Χρυσής Αυγής. Λίγους μήνες μετά η Χρυσή Αυγή δεν μπορεί να διατηρήσει τα γραφεία στην πόλη του Περάματος και τα κλείνει.

Το ξήλωμα του μηχανισμού της Χρυσής Αυγής, από τη πόλη του Περάματος, έχει ξεκινήσει. Ήταν μια πολύ μεγάλη νίκη το κλείσιμο των γραφείων, μια νίκη όπου η μεγάλη της αξία δεν είναι στο συμβολικό και στο πρόταγμα αλλά στην ουσία της μάχης του αντιφασιστικού αγώνα και του εμπλουτισμού της μεθοδολογίας του. Έχουμε να διδαχτούμε από το Πέραμα το πώς το αντιφασιστικό κίνημα αντιμετώπισε την κάθε επιμέρους αντιπαράθεση με τους φασίστες αλλά, παρ'όλο το ειδικό μέρος της κάθε αντιπαράθεσης, π.χ. τάγματα εφόδου, τραμπουκισμοί Λαγού στο Ικόνιο, η κατεύθυνση και το πρόταγμα γύρω απ' το οποίο συσπειρώνονταν το αντιφασιστικό κίνημα ήταν προς το κλείσιμο της γιάφκας των χρυσαυγιτών. Με τη σωστή πεποίθηση ότι εκεί βρίσκεται το οργανωτικό και πολιτικό κέντρο της φασιστικής συμμορίας.

Η μάχη με τον φασισμό στο Πέραμα δεν τελείωσε. Γιατί η μάχη με τον φασισμό δεν τελείωσε. Δεν είναι μια μάχη αποσπασμένων περιοχών μεταξύ τους αλλά μια κεντρική πολιτική μάχη, η οποία πραγματώνεται, κορυφώνεται, οπισθοχωρεί ως επιλογή ενός κεντρικού πολιτικού σχεδίου. Η πρόσφατη ενέδρα των τραμπουκικών του φασιστοσωματείου του Αγίου Νικολάου απέναντι στη παρέμβαση της ΟΡ.Μ.Α. μας δείχνει αυτό ακριβώς. Τα όποια οργανωτικά κέντρα της Χρυσής Αυγής θα ψάχνουν συνεχώς να παίξουν τον σιχαμένο ρόλο τους. Το εργοδοτικό σωματείο δεν θα μείνει στο να κάνει την λακέδικη δουλειά του μέσα στη Ζώνη αλλά θα βγει και στο δρόμο να υποκαταστήσει τα τάγματα εφόδου, όταν αυτά αποτραβιούνται. Οι επιτροπές κατοίκων, τα λακέδικα σωματεία ή όποια άλλη δομή φτιάχνουν οι φασίστες, αποτελεί κομμάτι του ίδιου φασιστικού σχεδίου.

Το αντιφασιστικό κίνημα έχει πλέον την εμπειρία να αντιλαμβάνεται τις καταστάσεις με τη δυναμική που βγάζει η εποχή μας και όχι ως ένα άθροισμα δικό μας ή εχθρικών περιοχών. Έτσι κι αλλιώς, φάνηκε ξεκάθαρα και από την σύντομη βέβαια αλλά ουσιαστική τρομοκρατία των φασιστών μέσα στις «κόκκινες» περιοχές του Πειραιά, ότι τέτοιες ταμπέλες που δόθηκαν σε μια παλαιότερη, διαφορετική πολιτική περίοδο, η κρίση τις ρευστοποιεί. Τίποτα δεν είναι δικό μας, τίποτα δεν είναι του εχθρού, η διεκδίκηση για τη συστράτευση στην αντιφασιστική μάχη γίνεται σε κάθε γειτονιά, σε κάθε περιοχή, σε κάθε συνοικία ή δήμο. Το αντιφασιστικό κίνημα είναι παρόν και δίνει τις μάχες.

Η φασιστική ενέδρα της 26ης Μαΐου και τα επόμενα βήματα του αντιφασιστικού κινήματος

Το Σάββατο 26 Μαΐου που ξεκίναγε το τριήμερο του Αγίου Πνεύματος, κλιμάκιο της ΟΡ.Μ.Α. πραγματοποιούσε πολιτική εξόρμηση στη γειτονιά του Περάματος προπαγανδίζοντας τη Διεθνή Διαδήλωση της 2 Ιούνη.

Εδώ και τουλάχιστον τρία χρόνια υπάρχει μια σταδιακή αλλά ποιοτική μεταστροφή του πολιτικού κλίματος. Η τρομοκρατία που προσπαθούσε να επιβάλλει η φασιστική συμμορία στο δήμο αυτό, συνεχώς περιορίζεται. Στους δρόμους υπάρχουν αντιφασιστικά συνθήματα ενώ έχουν πάψει οι κομματικές περιοδείες στα караβάκια και στη λαϊκή. Οι φασιστικές επιθέσεις το 2017 στα προσφυγόπουλα στο σχολείο στο Ικόνιο και στην αντιφασιστική συγκέντρωση της 20ης Σεπτεμβρίου αποτέλεσαν το κύκνειο άσμα της λειτουργίας των τοπικών γραφείων της Χρυσής Αυγής. Τα γραφεία του ναζιστικού σωματείου του «Αγ. Νικολάου» σηκώνουν, πλέον, το βάρος του οργανωτικού κέντρου των φασιστών.

Αντιφασιστική Παρέμβαση στο Πέραμα το Σάββατο 26 Μαΐου

Εκείνο το πρωινό οι ναζί είχαν δύο τρόπους να χάσουν: να αποδεχτούν την απρόσκοπτη αντιφασιστική, κομμουνιστική δράση ή να δοκιμάσουν (άλλη) μια προσπάθεια τρομοκράτησης και διάλυσης του αντιφασιστικού κινήματος. Επέλεξαν, λοιπόν, να στηθεί μια παγίδα σε συνεργασία με το τοπικό Αστυνομικό Τμήμα, το Βουλευτή Λαγό και συνολικά με τις διωκτικές αρχές του κράτους (ΓΑΔΑ και Εισαγγελία). Η επίθεση των 7-8 ναζιστών με δεκάδες σιδερόβεργες κατά του κλιμακίου της ΟΡ.Μ.Α. θα μπορούσε να ήταν καταστροφική αν δεν είχε προβλεφθεί ένα τέτοιο σενάριο.

Χωρίς την παραμικρή χρήση οποιουδήποτε οπλισμού απωθήθηκε το Τάγμα Εφόδου στα γραφεία του φασιστοσωματείου με τέτοια αποφασιστικότητα ώστε από τον πανικό και την τρεχάλα οι ναζί αυτοτραυματιζόντουσαν από τα εκτοξευόμενα λοστάρια και άνοιγαν τα κεφάλια τους γλιστρώντας και πέφτοντας πάνω στην τρεχάλα. Αν το πρώτο μέρος της προστασίας της σωματικής ακεραιότητας επιτεύχθηκε, έπρεπε να αντιμετωπιστεί το δεύτερο και πιο δύσκολο. Η παρουσία του Λαγού, η διαφυγή κεντρικών στελεχών του φασιστικού σωματείου είχε σα σκοπό να θυματοποιηθούν τα Τάγματα Εφόδου και να υπάρξουν μαζικές συλλήψεις αντιφασιστών. Η συγκέντρωση στο Αστυνομικό Τμήμα είχε σα στόχο την αποφυγή θεαματικών «κυνηγητών» από περιπολικά και ΔΙΑΣ στα στενά του Περάματος και σκηνικό «βίαιων προσαγωγών και αντίστασης κατά της αρχής». Η παρουσία μας εκεί μπόρεσε αν καταδείξει τουλάχιστον 3 τραμπούκους ως κατηγορούμενους και είμαστε μάρτυρες της αगाστής συνεργασίας Αστυνομίας - Χρυσής Αυγής.

Από το Σάββατο 26 ως την Τρίτη 29 Μαΐου έπρεπε να αντιμετωπιστεί μια συνδυαστική επίθεση Αστυνομίας - Χρυσής Αυγής - Εισαγγελίας με 19 συντρόφους και φίλους σε προσαγωγές και 6 συλλήψεις. Το αντιφασιστικό κίνημα, όμως, είχε ήδη αρχίσει να δείχνει τον τρόπο αντίδρασης. Δεκάδες μηνύματα συμπαράστασης είχαν αρχίσει να καταφθάνουν και να αλλάζουν το κλίμα. Αυτό δεν θα μπορούσε να συμβεί αν δεν υπήρχε

Αντιφασιστική Παρέμβαση στο Πέραμα το Σάββατο 26 Μαΐου

επί τρεις μέρες μαζική παρουσία αντιφασιστών έξω από τα Δικαστήρια Πειραιά μην επιτρέποντας τους δεκάδες φασίστες να προπηλακίσουν τους συντρόφους μας.

Πλέον το κλίμα έχει αρχίσει και αντιστρέφεται. Η μαζική συμμετοχή φορέων στη σύσκεψη της 30ης Ιούνη κατέδειξε πως δεν υπάρχει μια περιθωριακή σύγκρουση Χρυσής Αυγής - ΟΡΜΑ αλλά του φασισμού και του κρατικού μηχανισμού με το αντιφασιστικό κίνημα.

Η διαδήλωση της 9ης Ιούνη κατοχυρώνει τα αντιφασιστικά, αλληλέγγυα χαρακτηριστικά στην καθημερινότητα του Πέραματος. Στην επανέναρξη της δίκης στις 12 Ιούνη οι αντιφασίστες ήταν πάνω από 60 με πανό στην είσοδο του μεγάρου μην επιτρέποντας στους φασίστες καν να προσεγγίσουν την περιοχή. Οι 30 ναζι ήλθαν στις 3 το μεσημέρι για ένα μισάωρο και αποχώρησαν με ουρλιαχτά και απειλές κάτω από αντιφασιστικά συνθήματα.

Η συνέχεια δεν θα κριθεί, φυσικά, στις δικαστικές αίθουσες. Όσο και αν διευρυνθεί το κατηγορητήριο σε όλους τους ταυτοποιημένους φασίστες, ή ακόμα και στο ίδιο το σωματείο τους, το ξήλωμα δε θα έρθει από μια δικαστική απόφαση που θα τελεσιδικήσει σε 3, 5 ή 7 χρόνια. Η περιθωριοποίηση της γιάφκας του «Αγ.

Νικολάου» από τους εργαζόμενους της Ζώνης και τη γειτονιά του Περάματος θα προχωρήσει με ταχύτατους ρυθμούς. Τα «μέλη» και «φίλοι» του εν λόγω «σωματείου» είναι συνένοχοι της εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής και έχουν τα χέρια τους λερωμένα από το αίμα του Π. Φύσσα και Σ. Λουκμάν. Οι μέρες του σωματείου αυτού είναι μετρημένες και γρήγορα θα καταλήξει η σύντομη, βρωμερή ιστορία του.

- Η δίκη των 4 φασιστών - συμμετεχόντων στην ενέδρα της 26ης Μαΐου και η σκευωρία κατά των 6 αντιφασιστών συνεκδικάζονται στις 7 Νοέμβρη 2018
- Μηνύματα συμπαράστασης έχουν εκδοθεί από: ΠΕΝΕΝ, Σωματείο Εργαζομένων Δήμου Νίκαιας - Ρέντη, Σωματείο Εργαζομένων ΕΛΓΟ Δήμητρα, δημοτική κίνηση Σαλαμίνας Ν.ΑΥ.ΜΑΧΗ.Α, Φοιτητικοί Σύλλογοι Αρχιτεκτονικής Αθήνας, Πληροφορικής Αθήνας, Μεταλλειολόγων Αθήνας, Πολιτικών Μηχανικών Αθήνας, Νομικής Αθηνών, Οικονομικού Αθηνών, Φυσικού Αθηνών, ΕΜΜΕ, Αντιφασιστικός Συντονισμός Καλλιθέας - Μοσχάτου, Αντιρατσιστική - Αντιφασιστική Πρωτοβουλία Κορίνθου, Λαϊκή Αντίσταση στις Γειτονιές, Αντιπολεμική Διεθνιστική Κίνηση, Αναρχοσυνδικαλιστική Πρωτοβουλία ΡΟΣΙΝΑΝΤΕ, Ο.Κ.Δ.Ε., Κ.Ε.Δ.

Από τη Ζώνη και τους Αλιεργάτες, στα προσφυγάπουλα στο Ικόνιο και τις αντιφασιστικές εκδηλώσεις του Σεπτεμβρη & Δεκέμβρη '17 και Ιούνη '18:
6 φασιστικές επιθέσεις σε Πέραμα - Σαλαμίνα

**ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ
 ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ**
 ΣΕ ΕΡΓΑΤΟΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Την ανεργία και τη φτώχεια
 την παλεύουμε

ΜΑΖΙ με τους μετανάστες
ΚΟΝΤΡΑ στο κράτος, τα αφεντικά
 και τους ακροδεξιούς μπράβους τους

ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΙΟΥΝΗ 7μμ
 πλ. ΗΡΩΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

Ομιλητές:

ΟΡΓάνωση Μαχητικού Αντιφασισμού
 ormantifa.wordpress.com | orma@riseup.net | τηλ: 6939684508

Σωματείο Αγ. Νικολάου Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης Περάματος Η σύντομη ιστορία του φασιστικού - απεργοσπαστικού θύλακα

Στις 23 Μαρτίου του 1919 η συνάντηση του Μουσολίνι με τους εκπροσώπους του Συνδέσμου Ιταλών Βιομηχάνων στο Μιλάνο έβαλε ένα ξεκάθαρο στόχο. Η διασφάλιση των συμφερόντων του μεγάλου ιδιωτικού κεφαλαίου, θα γίνονταν με όχημα την τρομοκρατία που θα στήνονταν χρησιμοποιώντας κινηματικά εργαλεία και έχοντας ως πρωταρχικό στόχο τη συντριβή των κομμουνιστών και την απαλλαγή των αφεντικών από οποιαδήποτε ενόχληση από μεριάς του εργαζόμενου κόσμου. Από τότε μέχρι σήμερα έχουν γραφτεί τόνοι βιβλίων για τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες ο φασισμός κατάφερε να επικρατήσει (όπου το κατάφερε) στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα.

Εν τούτοις, και μην μπορώντας εν τέλη να αποφύγουμε αυτή την κοινοτοπία, οι μαχόμενες δυνάμεις της εργατικής τάξης δεν κατάφεραν να αποφύγουν τα λάθη του παρελθόντος. Η ύπαρξη αλλά και η εδραίωση του εργοδοτικού-φασιστικού σωματείου "Αγ. Νικόλαος" στο Πέραμα όπως και η έντονη παρουσία φασιστών και απεργοσπαστών στο λιμάνι της COSCO συνοψίζουν πρωτίστως τις αδυναμίες και τις παραλείψεις των οργανωμένων ταξικών και αντιφασιστικών δυνάμεων στην περιοχή συνολικά της Β' Πειραιά.

Σαφώς η κατάρρευση του κύκλου εργασιών στη Ναυπ/κη Ζώνη και η φτωχοποίηση των γύρω συνοικιών έπαιξαν το ρόλο τους. Κάθε θέση εργασίας έγινε άρτος επιούσιος για τους δεκάδες που τη διεκδικούσαν τη στιγμή που οι καθιερωμένοι όροι διαμεσολάβησης των συνδικάτων έπαψαν να υφίστανται. Δημιουργήθηκαν μεγάλα κενά στην καθημερινότητα και στον τρόπο που οι εργάτες του Περάματος, της Δραπετσώνας, του Κερατσινίου κλπ έβρισκαν δουλειά. Κενά που οι φασίστες της Χ.Α. σε συνεργασία με τους τοπικούς και όχι μόνο εργολάβους δεν άφησαν ανεκμετάλλευτα. Η Ναυπ/κη Ζώνη παρά την κατάρρευση της παρέμεινε διακαής πόθος και για συμβολικούς λόγους για την μεριά του μεγάλου και μεσαίου κεφαλαίου.

Πάντως το μοντέλο των γραφείων ευρέσεως εργασίας μόνο για Έλληνες που χρησιμοποίησαν οι φασίστες δεν ήταν πια αρκετό. Χρειάζονταν μια πιο σταθερή δομή που θα μπορούσε να τσακίσει τις απεργίες (όσες ακόμα γίνονταν), να ρίξει τα μεροκάματα, να ελέγξει τις προσλήψεις και να ασκήσει τρομοκρατία ΑΠΟ ΜΕΣΑ. Το πολιτικό όχημα υπήρχε, η Χ.Α. είχε δώσει τα διαπιστευτήριά της, χρειαζονταν όμως χρηματοδότηση και ανοιχτούς δαύλους. Καλοθελητές βέβαια βρέθηκαν πολλοί. Πλέον γνωρίζουμε και από στοιχεία της κεντρικής δίκης της Χ.Α. ότι παραμονές της ίδρυσης του ψευτοσωματείου το ναζιστικό κόμμα είχε μαζέψει στον κορβανά του 300,000-400,000 ευρώ γι' αυτό το σκοπό. Οι προσλήψεις φασιστών μπράβων είχαν ήδη ξεκινήσει ως ανταμοιβή στις επιθέσεις τρομοκράτησης σε μετανάστες εργάτες και σε συνδικαλι-

στές του ΠΑΜΕ. Ενδεικτικά μόνο να αναφέρουμε πως ο Αντώνιος Παναγιώτης ένας εκ των ιδρυτών του "σωματείου" και εμπλεκόμενος και στην επίθεση στην Οργάνωση Μαχητικού Αντιφασισμού στις 26 Μαΐου στο Πέραμα προσελήφθη από την επιχείρηση Κουτρούλος Ευάγγελος και Σια Ε.Ε. συμφερόντων του προέδρου της Ένωσης Ναυπηγοεπισκευαστών Πειραιά, Αθανάσιου Πυρίνη, μόλις τέσσερις μέρες μετά την επίθεση στο ΠΑΜΕ και μια ημέρα μετά τη δολοφονία Φύσσα. Μαζί του προσελήφθησαν και άλλοι 10 εκ των 30 υπογραψάντων την ίδρυση του εργοδοτικού σωματείου. Ο Κουτρούλος πάντως δεν ήταν ο μόνος. Εργολάβοι όπως οι Αθανασόπουλος, Μεταξάς, Δελής, Βουδούρης και Βένιος όλοι τους χρησιμοποίησαν και συνεχίζουν, τους φασίστες με τελευταίο περιστατικό, τον απεργοσπαστικό μηχανισμό που επιχείρησε να στήσει η "ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ ΠΛΟΙΩΝ" στα μέσα Μαΐου όπως και η "ΕΝΤΕΧΝΟΣ Βένιος Κωστας" της εταιρίας EYROPEAN λίγο καιρό πριν.

Παρ' όλα αυτά η δύναμη και η αποτελεσματικότητα των εργαλείων της εργατικής τάξης φαίνεται πραγματικά στους πιο δύσκολους καιρούς και συνθήκες. Ακόμα και αν το ψωμί στις εργατογειτονιές τις Αθήνας έχει γίνει ζήτημα καθημερινής πάλης, ακόμα και αν οι φασίστες απολαμβάνουν τη στήριξη των αφεντικών εξυπηρετώντας τα σχέδιά τους, το οργανωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης με μοχλό το Μαχητικό Αντιφασισμό έχει μάθει να αντεπιτίθεται. Η απόκρουση και ο εξευτελισμός των μπράβων του "ΑΓ. Νικολάου" στις 26 Μαΐου του 2018 είναι ένα κομμάτι μόνο του σχεδίου αντεπίθεσης μας. Οι εργάτες της ζώνης δεν είναι μόνοι τους σε αυτόν τον αγώνα, ο κόσμος του Περάματος γνωρίζει πλέον από πρώτο χέρι τι σημαίνει η ύπαρξη φασιστικής γιάφκας στην περιοχή του, όπως επίσης και ότι τώρα έχει ένα αποκούμπι για να στηριχθεί. Οι χρηματοδότες των Ναζί δεν θα μείνουν στο απυρόβλητο, θα πληρώσουν για τις ενέργειές τους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Για τη Διεθνιστική Πρωτοβουλία

Τους τελευταίους μήνες, η εγχώρια αστική τάξη, προσπαθεί, μέσω φασιστικών και εθνικιστικών οργανώσεων, ακροδεξιών προσωπικοτήτων, εθνικιστικών συλλόγων και ακόμα ακόμα της ακροδεξιάς πτέρυγας της καθεστωτικής δεξιάς, να διεγείρει τα εθνικιστικά και πατριωτικά αισθήματα της εργατικής τάξης, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσει κλίμα αντιπαλότητας με τους γείτονες λαούς. Την ίδια στιγμή, και ενώ συνεχίζει απρόσκοπτα τις οικονομικές και εμπορικές συναλλαγές της με τους γείτονες αστούς, μπαίνει σε μια κόντρα διεκδίκησης των πλουτοπαραγωγικών πηγών της περιοχής ξέροντας ότι μέσω της αντιπαλότητας που δημιουργεί θα έχει για άφθονη τροφή για τα κανόνια και τις μηχανές της, αυτήν την ίδια την εργατική τάξη.

Κάτω από αυτό το πρίσμα η δική μας άποψη και αντίληψη είναι διεθνιστική. Με αυτόν τον λόγο και πρόσταγμα δώσαμε την απάντηση στα εθνικιστικά συλλαλητήρια και στις εθνικιστικές συγκεντρώσεις που στήθηκαν ή προσπάθησαν να στηθούν πριν λίγους μήνες και συνεχίζουν να στήνονται έστω και μίζερα ακόμα και σήμερα.

Η απάντηση της Οργάνωσης Μαχητικού Αντιφασισμού αλλά και άλλων δυνάμεων όπως το ΕΕΚ, η ΟΚΔΕ Σπάρτακος και η ΟΕΝ, οδήγησε στην διοργάνωση μίας διεθνιστικής διαδήλωσης στο κέντρο της Αθήνας όπου τελικά συμμετείχε και η Αναρχοσυνδικαλιστική Πρωτοβουλία Ροσινάντε και μία εκδήλωση στην ΑΣΟΕΕ όπου συμμετείχαν με τοποθετήσεις και άλλες οργανώσεις. Μέσα από αυτές τις πρώτες ζυμώσεις χτίστηκε μία Διεθνιστική Πρωτοβουλία με ευρύτερη συμμετοχή στην οποία προστέθηκαν στις προαναφερθέντες δυνάμεις η ΑΔΚ και το site elaliberta. Η Πρωτοβουλία αυτή, με εκδηλώσεις σε τρεις γειτονιές της Αθήνας (Πετρούπολη, Δάφνη, Ζωγράφου) και στον Πειραιά μέσα στο Μάιο, μία αντιεθνικιστική συγκέντρωση σε Πλατεία Συντάγματος και Προπύλαια κα μία διεθνιστική συγκέντρωση στις 2 Ιουνίου στα Προπύλαια, έκανε το πρώτο βήμα για πολλά άλλα που θα ακολουθήσουν.

Το κεντρικό σύνθημα ήταν “Ο Εχθρός είναι στην ίδια μας την χώρα” και έγιναν αναφορές στην ακροδεξιά - φασιστική πολιτική πρόταση για το κράτος, στην επεκτατικότητα της δικής μας αστικής τάξης, στα ιμπεριαλιστικά σχέδια της αλλά και του ΝΑΤΟ, στους πολεμικούς εξοπλισμούς και στην Ευρώπη φρούριο απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες. Σε όλες τις εκδηλώσεις ακούστηκαν καίριες και εύστοχες απόψεις και τοποθετήσεις και το βασικότερο όλων, υπήρξε μικρή μεν αλλά ποιοτική συμμετοχή κοινού, κινηματικού και μη αποδεικνύοντας πως, παρά την εθνικιστική και πατριωτική ρητορική των κοινοβουλευτικών κομμάτων και πολιτικών αλλά και των καθεστωτικών ΜΜΕ, ο απλός εργαζόμενος στέκεται να ακούσει με ενδιαφέρον τον διεθνιστικό λόγο μας.

Η κρίση στρατηγικής της ακροδεξιάς δεν πρέπει να μας εφησυχάζει. Τα ολοένα και πιο αδύναμα εθνικιστικά συλλαλητήρια οφείλονται στη σύγχυση που επικρατεί στη Νέα Δημοκρατία και στη Χρυσή Αυγή. Δεν είναι καθόλου εύκολο να συνδυάσουν τη δημοκρατική νομιμότητα & την ευρωπαϊκή στρατηγική με τα ακροδεξιά & φασιστικά κελεύσματα. Σε αυτό το περιβάλλον είναι η καλύτερη στιγμή να προβληθεί μια τρίτη, διαφορετική, διεθνιστική προοπτική.

Η Πρωτοβουλία, σε αυτό το πρώτο βήμα της, δεν είχε εύκολο έργο. Το σήμερα μας βρίσκει στο στάδιο της προετοιμασίας για τα επόμενα βήματα ώστε ο αγώνας να συνεχιστεί και σε αυτή την προσπάθεια να ενσωματωθεί μεγαλύτερο μέρος του ταξικού μας στρατοπέδου είτε αυτό προέρχεται από την Αριστερά είτε από την Αναρχία.

Η στήριξη της Πρωτοβουλίας μπορεί να δώσει μαζικούς και μαχητικούς όρους έκφρασης του δικού μας ταξικού στρατοπέδου, μακριά από τον εθνικισμό και τις πατριωτικές συμβιβαστικές πολιτικές.

5+1 σκέψεις για το Συριακό και την κομμουνιστική διεθνιστική στάση

Με αφορμή το Συριακό, έχουν εμφανιστεί αρκετές τάσεις και αναλύσεις στο εγχώριο ανταγωνιστικό κίνημα με καχεκτικό περιεχόμενο, φαινόμενο που υποδεικνύει και επηρεάζει τις εν γένει προβληματικές πολιτικές θέσεις που αφορούν τη στάση των ριζοσπαστών του σήμερα σε ζητήματα όπως ο πόλεμος, οι διεθνοπολιτικές συγκρούσεις και η χάραξη πολιτικών επεξεργασιών μακριά από τον ετεροκαθορισμό και κοντά στον ταξικό/διεθνιστικό προσανατολισμό. Κάτι που είναι επίκαιρο ίσως όσο ποτέ πριν, έναν αιώνα μετά το πρώτο σχίσμα με τον ρεφορμισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Οδοφράγματα στους δρόμους του Παρισιού

Τί έγινε στη Συρία

Στη Συρία ξεκίνησε ως γνωστόν πριν από 7 χρόνια ένας από τους πιο αμφιλεγόμενους εμφύλιους πολέμους της σύγχρονης ιστορίας. Κατακερματισμένα υποκείμενα και πολλαπλοί δρώντες, διαρκή ανάμειξη μεγάλων διεθνοπολιτικών δυνάμεων, Proxy αντιπαραθέσεις και λυκοφιλικές συμμαχίες, διπλωματικές ανατροπές, προοδευτικές τάσεις και σκοταδιστικά αντι-κινήματα, όλα διαπλεκόμενα σε έναν στίβο με απρόβλεπτες απολήξεις. Στην πρώτη φάση του εμφυλίου, οι δύο βασικές αντιμαχόμενες παρατάξεις ήταν οι σιιτικές κυβερνητικές δυνάμεις του Μπασάρ αλ Άσαντ, και από την άλλη ένας συνασπισμός σουνιτικών αντικαθεστωτικών φορέων προεξέχοντος του Ελεύθερου Συριακού Στρατού. Ο Άσαντ είχε και έχει την ισχυρή υποστήριξη της Ρωσίας, που βλέπει το καθεστώς του ως σταθεροποιητικό πυλώνα της εξωτερικής-οικονομικής πολιτικής της στη Μέση Ανατολή, ενώ οι ΗΠΑ (και ακολούθως η Ε.Ε.) ως έναν ακόμα προβληματικό κρίκο της αντι-NATOϊκής (σιιτικής για τους Σαουδάραβες και τα εμιράτα του Κόλπου) αλυσίδας που ξεκινά από το Ιράν και φτάνει στη Μεσόγειο (Ιράν-Συρία-Λίβανος). Βέβαια, η όλη κρίση ξεκίνησε κατά τη διάρκεια της Αραβικής Άνοιξης, κάτι που δείχνει ότι η κοινωνική δυσφορία κατά του Άσαντ δεν είναι ένα «ιμπεριαλιστικό κατασκεύασμα». Ωστόσο, η επέμβαση των ΗΠΑ και των ακραία συντηρητικών συμμάχων της από τα αραβικά κράτη του Κόλπου (χρηματοδότηση και εξοπλισμός αντιπολίτευσης και ισλαμικών οργανώσεων) όξυνε κατακόρυφα την αντιπαράθεση με το καθεστώς και τη διεθνή του υποστήριξη. Το αποτέλεσμα όλων αυτών των διεργασιών είναι μέχρι στιγμής εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί και εκατομμύρια εκτοπισμένοι και πρόσφυγες. Κοινώς, μια ανθρώπινη

τραγωδία που μέχρι έναν βαθμό προκλήθηκε και κατόπιν διογκώθηκε από τις διεθνοπολιτικές αντιπαλοτητες.

Οι Κούρδοι και το ISIS

Ανάμεσα σε αυτό το σύννεφο κοινωνικοπολιτικού χάους, διεθνών νταβατζήδων και εκατόμβων θυμάτων, ξεπρόβαλαν δύο δρώντες με καθοριστική σημασία στην εξέλιξη των γεγονότων. Από τη μία οι Κούρδοι της Βόρειας Συρίας (Ροζάβα) με κύριο εκπρόσωπο το PYD και τις ένοπλες μονάδες του YPG/YPJ, αναμφίβολα ό,τι πιο προοδευτικό πολιτικά έχει να επιδείξει η Μέση Ανατολή εδώ και δεκαετίες. Το κουρδικό κίνημα της Ροζάβα είναι απότοκο μιας μεταστροφής της στρατηγικής του ΡΚΚ και του φυλακισμένου ηγέτη Αμπντουλάχ Οτσαλάν, με εγκατάλειψη του γκεβαρικού-μαοϊκού μοντέλου ένοπλης πάλης και παράλληλα την υιοθέτηση ενός προσανατολισμού για το χτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας από τα κάτω, με σεβασμό στο περιβάλλον και το γυναικείο φύλο. Οι Κούρδοι αξιοποίησαν την απόσυρση των συριακών δυνάμεων κατά την πρώτη φάση του εμφυλίου και ανέπτυξαν γρήγορα δικές τους κοινωνικές και πολιτικές δομές, αναπτύσσοντας ένα φιλόδοξο πείραμα «δημοκρατικής αυτονομίας».

Την ίδια περίοδο, οι αποτυχημένες πολιτικές των ΗΠΑ στο Ιράκ έστρωσαν το έδαφος για την εμφάνιση του πιο σκοταδιστικού μορφώματος στην ιστορία της πολύπαθης περιοχής. Αν κάποιος/α μπει στον κόπο και μελετήσει τις ρίζες του ISIS μπορεί να φτάσει μέχρι την Αλ Κάιντα, τους Δίδυμους Πύργους ή τον Πόλεμο του Οπίου. Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι ότι η εκτόξευση της δυναμικής του Ισλαμικού Κράτους εδράζεται στις αποτυχημένες πολιτικές των ΗΠΑ στο Ιράκ, όπου

αφού πρώτα διέλυσαν ένα κράτος και τον κοινωνικό του ιστό λόγω Σαντάμ, αποπειράθηκαν να το επανασυγκροτήσουν όπως χτίζεται ένας πύργος τζένγκα. Η κατάρρευση του ιρακινού κρατικού μηχανισμού ήλθε κεραυνοβόλα, όπως και η ανάπτυξη του ISIS, που μέσα σε έναν χρόνο κεφαλαιοποίησε όλη την αντιδυτική δυσφορία των μεσαίων και χαμηλών λαϊκών στρωμάτων δρέποντας δραματική στρατιωτική και πολιτική εξάπλωση.

Αυτές οι δυνάμεις, Κούρδοι και ISIS, συγκρούστηκαν με μένος από το 2013 έως πρόσφατα, με το μεν ISIS να προσπαθεί να ελέγξει τη νευραλγική ζώνη της βόρειας Συρίας μαζί με τα κοιτάσματα πετρελαίου, και τους Κούρδους να είναι για αρκετό καιρό το μόνο ισχυρό ανάχωμα απέναντι στη σκοταδιστική προέλαση του τζιχαντισμού, που είχε την υπόγεια αφειδή υποστήριξη των πετροδóλων του Κόλπου (Σαούντ, Κατάρ ακόμα και Τουρκίας). Σε αυτό το πλαίσιο ανάσχεσης της ισλαμικής απειλής επήλθε και η υποκριτική αμερικανική επέμβαση στη Συρία. Οι Κούρδοι αποφάσισαν να έλθουν σε στρατιωτική συμφωνία με τις αμερικανικές ένοπλες δυνάμεις ώστε να γλυτώσουν τις καταστροφικές συνέπειες της εξάπλωσης του ISIS. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα οι YPG/YPJ να χρησιμοποιηθούν ως επίγεια δύναμη κρούσης σε συνδυασμό με τις αμερικανικές αεροπορικές επιδρομές, και να ξεκινήσει έτσι η αντεπίθεση για την εξουδετέρωση του Ισλαμικού Κράτους που εν συνεχεία ενισχύθηκε και από τις δυνάμεις Άσαντ-Πούτιν.

Ποια η κατάσταση τώρα

Η κατάληξη του Συριακού Εμφυλίου και δη τα γεωπολιτικά αποτελέσματα που θα αποκρυσταλλωθούν στο μεταπολεμικό status quo, είναι από τα πλέον πολυσχιδή, διεθνολογικής φύσης αινίγματα των τελευταίων δεκαετιών. Η ρωσική στρατιωτική επέμβαση που ξεκίνησε στο τέλος του 2015 επιβεβαίωσε ότι ο Πούτιν δεν αστειεύεται σχετικά με τα συμφέροντά του στη Μέση Ανατολή. Βλέποντας ότι οι ΗΠΑ βρήκαν στους Κούρδους ένα πάτημα για τη νομιμοποίηση της παρουσίας τους στην περιοχή (και άρα ισχυρότερο λόγο για τη διαμόρφωση της μεταπολεμικής τάξης πραγμάτων), η συμμαχία των Ρώσων με τον Άσαντ προσέφερε κάθε είδους νομιμοποίηση στην «αρκούδα» για να επέμβει στρατιωτικά στη Συρία, όχι απλώς με στόχο την εξουδετέρωση του ISIS αλλά και για τη διασφάλιση ισχυρών διαπραγματευτικών χαρτιών όταν θα αρχίσουν οι συζητήσεις για το νέο μοίρασμα ισχύος. Και άπαντες γνωρίζουν, ότι οι όποιες συζητήσεις γίνονται πάντα καλύτερα όταν υπάρχουν οπλισμένα χέρια. Με τη στρατιωτική ήττα του ISIS κοντά στην ολοκλήρωσή της, τα δύο ισχυρά διαμορφωθέντα

στρατόπεδα (Άσαντ-Ρωσία-Τουρκία vs ΗΠΑ-Ε.Ε.) ακονίζουν τα μαχαίρια τους για μια αποφασιστική απόπειρα επίτευξης των ιμπεριαλιστικών τους στόχων. Στην περιφέρεια αυτών των διαπραγματεύσεων, στέκονται οι Κούρδοι και ο συριακός λαός.

Ποιες οι εγχώριες αναλύσεις του Συριακού

Οι αναλύσεις του εγχώριου ανταγωνιστικού κινήματος για τον πόλεμο στη Συρία και τις εξελίξεις που σχετίζονται μαζί του (Κουρδικό, κλιμάκωση της έντασης στη Μεσόγειο) ποικίλουν και παρουσιάζουν σημαντικό ενδιαφέρον. Όχι τόσο ως προς τη ριζοσπαστικότητα ή την οξυδέρκεια των θέσεων που διατυπώνονται, αλλά περισσότερο προς τον βαθμό που τείνουν να ακουμπούν τον ρεφορμισμό ή τον παραλογισμό (ειδικότερα από το μετερίζι της λεγκαλιστικής αριστεράς). Διαφορετική τάση -ευτυχώς- επικρατεί στο αναρχικό κίνημα, αν και όχι στο σύνολό του, αλλά με εγγενή προβλήματα μεθοδολογίας. Θα σταθούμε στα πιο «ενδιαφέροντα» ρεύματα γιατί το ζήτημα είναι ευρύ και θα μπορούσε κάλλιστα να είναι εξολοκλήρου θέμα άλλου κειμένου.

Από την πλευρά της αριστεράς έχουν παρατηρηθεί δύο πολύ διαφορετικές επεξεργασίες. Από τη μια, αναλύσεις που βλέπουν μεν τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό στη Συρία, ωστόσο, κατά κάποιον τρόπο η αμερικανική επέμβαση είναι πιο «προοδευτική» από τον εθνικιστή Πούτιν και τον φίλο του Ερντογάν καθώς μπορεί -πάλι κατά κάποιον τρόπο- να οδηγήσει τουλάχιστον το συντηρητικό συριακό καθεστώς-κράτος πιο κοντά στα δυτικά πρότυπα και στο αστικοδημοκρατικό στάδιο ανάπτυξης. Άσε που οι Αμερικάνοι βοηθούν και τους Κούρδους. Στον αντίποδα της «νατοϊκής αριστεράς» έρχεται η «πουτινοψεκασμένη» αριστερά, που θεωρεί πρωτεύουσας σημασίας στο ζήτημα του ιμπεριαλισμού, τον αντινατοϊσμό και τον αντιαμερικανισμό. Σε αυτό το πλαίσιο, είτε εκδηλώνονται άναρθρες κραυγές για ιμπεριαλισμούς και «φονιάδες των λαών» χωρίς συγκροτημένες πολιτικές επεξεργασίες, είτε ακόμα εντοπίζεται ένας «άξονας αντίστασης» στην αμερικανική ισχύ που αποτελείται από το Ιράν, τον Λίβανο και το καθεστώς Άσαντ. Ο άξονας αυτός υποστηρίζεται από τη Ρωσία η οποία δεν έχει ιμπεριαλιστικές βλέψεις γενικά, παρά μόνο αμυντικές. Επίσης κατά κάποιους, ο ρόλος των Κούρδων είναι τουλάχιστον προβληματικός ή ακόμα και προδοτικός, αφού συμπλέουν στρατιωτικά με τους Αμερικάνους, κάτι ανεπίτρεπτο για τους πουτινόφιλους Έλληνες αριστερούς.

Στο αναρχικό κίνημα τώρα, οι περισσότερες επεξεργασίες αφορούν τη Ροζάβα και τον αγώνα των Κούρδων, κάτι λογικό βάσει της «ακρατικής» στρατηγικής που

έχει χαράξει το κουρδικό κίνημα στη Συρία. Κάποιες φωνές αγνοούν εντελώς τη ρευστότητα της κατάστασης στη Μέση Ανατολή και τα διεθνοπολιτικά δεδομένα που επηρεάζουν πολύ έντονα τις όποιες επιλογές, κάτι επίσης λογικό καθώς ο αναρχισμός και οι διεθνείς σχέσεις είναι έννοιες ιστορικά ασύμβατες. Μια άλλη τάση που προέρχεται ή σχετίζεται με το αναρχικό κίνημα θέλει να ακουμπήσει πιο σύνθετα τα εν λόγω ζητήματα, ωστόσο η τριβή αυτού του κομματιού με την αριστερά και τις παθογένειές της, όπως φάνηκε ιδιαίτερα στον λόγο που αναπτύχθηκε για το Μακεδονικό (Σκόπια=προτεκτοράτο ιμπεριαλισμού) ίσως δεν αφήνει μεγάλες ελπίδες.

Πού χωλαίνουν αυτές οι επεξεργασίες

Πυρηνικά και επιδερμικά. Καταρχάς οι αριστερές θέσεις βρωμούν ετεροκαθορισμό, αντιδιαλεκτικό πνεύμα και αστισμό. Η «αμερικανοκεντρική» τάση ξεχνά λίγο «αφελώς» ποιες είναι οι ΗΠΑ και τι συνοδεύει κάθε επέμβαση δική τους σε χώρες του πλανήτη, σαν να βρίσκεται σε άλλο σύμπαν. Επίσης, το αμερικανικό κρατικό rebuilding έχει αποτύχει παταγωδώς και στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, ενώ έθρεψε και το ISIS. Επίσης ξεχνά ότι ακόμα και αριστερός να είσαι και να συγκλίνεις έστω και τακτικά σε ένα τέτοιο ζήτημα όπως το Συριακό, με τις ΗΠΑ, δεν σε κάνει τίποτα περισσότερο από προδότη ρεφορμιστή σοσιαλδημοκράτη της Β' Διεθνούς. Απλά πράγματα.

Η «ρωσόφιλη» τάση φαίνεται ότι βρίσκεται ακόμα στον Ψυχρό Πόλεμο, ψάχνοντας τρόπο να ξεφύγει από τη μετα-σοβιετική κατάθλιψη. Η Ρωσία και η Κίνα δεν είναι ΕΣΣΔ ή απότοκο του Μαρξισμού αντίστοιχα. Ότι πάει κόντρα στην Αμερική και το ΝΑΤΟ δεν είναι προοδευτικό, ούτε εξυπηρετεί το αποκαμωμένο παγκόσμιο προλεταριάτο να αναζητείται ο νέος Νάσερ στο πρόσωπο κάθε ηγετίσκου τύπου Κιμ Γιονγκ Ουν. Ιμπεριαλιστικές τάσεις αναπτύσσει φυσικά και η Ρωσία, βγαίνοντας εδώ και χρόνια -επί Πούτιν- δυναμικά από τη σοσιαλιστική παρένθεση που γέννησε το '17. Η ίδια Ρωσία που θεωρεί το καθεστώς Άσαντ ζωτικό μέρος στο πλάνο για τη δημιουργία του αγωγού φυσικού αερίου που θα ξεκινά από το Ιράν, θα διαπερνά τον Λίβανο και τη Συρία και θα φτάνει στην Ευρώπη. Η ίδια Ρωσία που διαθέτει ηγέτη τον εθνικιστική Πούτιν που υποστηρίζεται από όλα τα φασισταριά και τους Ρώσους νεοναζί μαζί με τις υπόλοιπες ρωσικές ελίτ, το παπαδαριό και το εθνικιστικό ΚΚΡ (με το οποίο διατηρεί ακόμα επαφές η ηγεσία από το εδώ αδερφάκι του). Οι θέσεις που έχει αναπτύξει αυτό το κομμάτι απέναντι στους Κούρδους προκαλούν εντύπωση. Οι Κούρδοι που αποφάσισαν να δεχθούν τη στρατιωτική υποστήριξη των Αμερικανών την περίοδο που διακυβευόταν η

ύπαρξή τους στο Κομπάνι και σε όλη την περιοχή, δεν είναι επαναστάτες αλλά τσιράκια των γιάνκηδων. Την ίδια περίοδο που η Ρωσία δεν ήταν πουθενά. Στη διάσκεψη της Γένοβας μάλιστα χρησιμοποίησε το κουρδικό για να φέρει την Τουρκία με τα νερά της, η οποία Τουρκία φυσικά δεν μπορεί ούτε να διανοηθεί κουρδική ύπαρξη με σοσιαλιστικό πρόσημο στο μαλακό της υπογάστριο. Φυσικά, πάλι οι Κούρδοι είναι προδότες, αφού δεν επέλεξαν τον Πούτιν και τον Ερντογάν, ερχόμενοι σε ρήξη με τους Αμερικανούς που τους έχουν στηρίξει στρατιωτικά επί μία τετραετία. Πέραν όμως τούτων και παρά τις όσες διαφωνίες μπορούν να υπάρχουν (και καλώς να υπάρχουν) με την κουρδική στρατηγική, είναι εγγενώς προβληματικό να υποστηρίζονται με τόσο πάθος το Ιράν των χομεϊνίδων ή ο μπααθιστής Άσαντ, έναντι της μόνης δύναμης στη Μέση Ανατολή που είναι φορέας προοδευτικών πολιτικών διακηρύξεων όπως οι Κούρδοι της Συρίας.

Η πραγματική κομμουνιστική θέση

Το ερώτημα λοιπόν που γεννιέται είναι ποια η θέση των κομμουνιστών απέναντι σε αυτά τα καυτά ζητήματα που αφορούν και απορρέουν από το Συριακό. Αρχικά, ούτε οι ΗΠΑ προφανώς ούτε η Ρωσία είναι πλευρές που μπορούν να ωφελήσουν στρατηγικά το ταξικό κίνημα ώστε να τις «προτιμήσει». Αντίθετα η αντιπαλοτήτά τους κλιμακώνει την ένταση και προκαλεί ανθρώπινες τραγωδίες όπου εκδηλώνεται, όπως κάθε ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην ιστορία. Δεν βρισκόμαστε σε κατάσταση προ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όπου υπήρχε μια κρατική οντότητα με προοδευτικό συμβολισμό και περιεχόμενο όπως η ΕΣΣΔ γύρω από την οποία μπορούσε να συστρατευτεί το κομμουνιστικό κίνημα και να ορθώσει το ανάστημά του στον φασισμό και τον ναζισμό. Αντίθετα βρισκόμαστε περισσότερο σε περίοδο τύπου «Α' Παγκοσμίου Πολέμου», αν θέλει κάποιος να εντοπίσει ιστορικές αναλογίες. Σε περίοδο που δεν υπάρχει «καλή» ή «προτιμητέα» μεγάλη δύναμη, αλλά μόνο ιμπεριαλιστικοί δρώντες που χρησιμοποιούν κάθε είδους μέσο (στρατιωτικό, πολιτικό, οικονομικό) για να προωθήσουν τους σκοπούς των εγχώριων αστικών ελίτ τους. Η απάντηση των αληθινών ριζοσπαστών τότε ήταν «κανένας πόλεμος παρά μόνο ταξικός πόλεμος». Οι Μπολσεβίκοι, οι Σπαρτακιστές και οι αναρχικοί του Μαλατέστα δεν ακολούθησαν τον ξεπεσμό των σοσιαλδημοκρατών και των φίλων του Κροπότκιν επιλέγοντας «προοδευτικές» χώρες ή εθνικές πλευρές (Ρωσία, Γαλλία), αντίθετα στάθηκαν συνεπείς απέναντι στο επαναστατικό τους ήθος, με βαρύ τίμημα αλλά και ιστορική αποστολή. Αρκεί το 1917, η γερμανική επανάσταση και η ιταλική κόκκινη

διετία για να επιβεβαιώσουν του λόγου το αληθές.

Αρα μια κομμουνιστική πολιτική επεξεργασία δεν μπορεί παρά να μην απαιτεί, έστω και διακηρυκτικά προφανώς, την απεμπλοκή των μεγάλων δυνάμεων από τη Συρία αφήνοντας τον συριακό λαό ανεξάρτητο να καθορίσει την τύχη του. Παράλληλα να αξιολογήσει το κουρδικό κίνημα ως τη μόνη προοδευτική δύναμη στη Μέση Ανατολή ικανή να «γονιμοποιήσει» -έστω μακροχρόνια- και τις υπόλοιπες κοινωνίες μια πολύπαθης περιοχής. Αυτή η αξιολόγηση φυσικά δεν μπορεί να στερείται από κριτικό πνεύμα. Η συμμαχία με τον αμερικανικό στρατό μπορεί να ήταν χρήσιμη και αναγκαία τακτικά και πρακτικά, όμως θα χρειαστεί να σπάσει έγκαιρα σε ενδεχόμενο «ξεπούλημα» κατά τις διαπραγματεύσεις των δύο αντίπαλων στρατοπέδων. Το αν θα έπρεπε να γίνει ήδη είναι μεγάλη συζήτηση. Το πόσο επικίνδυνη είναι η συμμαχία με δυνάμεις όπως οι ΗΠΑ είναι περιττό να αναλυθεί. Εξού και μπροστά σε αυτήν την πολύ πιθανή εξέλιξη, τα όπλα θα είναι απαραίτητη προϋπόθεση ώστε το κουρδικό κίνημα να συνεχίσει να διεκδικεί, όπως έχουν διδάξει αρκετά ιστορικά παραδείγματα. Σε αυτό το ενδεχόμενο, το εγχώριο ταξικό κίνημα θα χρειαστεί να εκδηλώσει την αλληλεγγύη του.

Επίσης, η τουρκική επιθετικότητα που εκδηλώθηκε τελευταία (και) στο Αιγαίο, δεν δημιουργεί μια κατάσταση πολεμικής προετοιμασίας, όπου οι Έλληνες ριζοσπάστες θα δημιουργήσουν το νέο ΕΑΜ που θα χτυπήσει τον εισβολέα. Αντίθετα είναι απότοκο των κινήσεων της ελληνικής αστικής τάξης να στριμώξει στα σχοινιά την τουρκική εθνικιστική αστική κυβέρνηση (ΑΟΖ) σε μια περίοδο που η Τουρκία αντιμετώπιζε και εξακολουθεί να αντιμετωπίζει τις προκλήσεις που καλλιέργησε σε πολλαπλά μέτωπα (εσωτερική αντιπολίτευση, Αιγαίο, Συρία, Ιράκ). Συνεπώς, 100 χρόνια μετά, οι κομμουνιστές και οι αληθινοί ριζοσπάστες καλούνται και πάλι να μην επιλέξουν την «καλύτερη» ιμπεριαλιστική πλευρά ούτε την απάτη του έθνους-κράτους, αλλά τη συντριβή των αστικών τυμπάνων πολέμου και τη διεθνιστική αλληλεγγύη με της γης τους κολασμένους. Αν το πετύχουν, τότε θα είναι σε θέση να σηκώσουν τον δικό τους πόλεμο. Και αυτός θα είναι ταξικός.

Vlado Zimmerwald

Αντιφασιστική συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη

Με πρωτοβουλία του αναρχικού χώρου πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική συγκέντρωση στο άγαλμα Βενιζέλου το απόγευμα Σαββάτου 16 Ιούνη. Αφορμή στάθηκε η θλιβερή προσπάθεια της Χρυσής Αυγής να στήσει συγκέντρωση για το Μακεδονικό.

Μετά την ανοιχτή ομολογία του αρχηγού της Μιχαολιάκου πως «στην Αθήνα δεν μπορούμε να κάνουμε ανοιχτή πολιτική εκδήλωση ούτε σε ξενοδοχείο», η Χρυσή Αυγή προσπαθεί να δημιουργήσει εκδηλώσεις και γεγονότα στην υπόλοιπη Ελλάδα. Στις περισσότερες περιπτώσεις καταλήγει να κάνει αυτοαναφορικές συγκεντρώσεις και να κλείνει τα τοπικά γραφεία της όπως αυτά στο Ηράκλειο Κρήτης και στη Χίο. Έτσι και στη Θεσσαλονίκη πραγματοποίησε μια πορεία 80 τραμπούκων γύρω από τα γραφεία της, βγάλανε φωτογραφίες και περιμένουν τη Νέα Δημοκρατία για να ξαναδούν το φως της ημέρας.

Όμως δεν μπορούμε αν εφησυχάζουμε. Μπορεί η Χρυσή Αυγή ή οι Ιερολοχίτες να παραμένουν μια μικρή οργανωτική δύναμη που δεν μπόρεσαν ποτέ να φτάσουν τη δυναμική της Αθήνας του `10-`13, όμως υπάρχει μια ισχυρή συστημική ακροδεξιά που διαχέεται στην εργατική τάξη, στη νεολαία και στο οπαδικό «κίνημα» και πρέπει να αντιμετωπιστεί. Πρέπει και στη Θεσσαλονίκη να ξεπεραστεί το δίπολο που αδρανοποιεί το ταξικό κίνημα «οι φασίστες όταν είναι λίγοι δεν αξίζει να ασχοληθούμε και όταν είναι πολλοί δεν έχουμε τις δυνάμεις». Ο αντιφασισμός μπορεί να είναι πολιτικός με ανοικτές, καθαρές τακτικές και πολιτικές συμμαχίες με όλες τις δυνάμεις του ταξικού κινήματος που ανήκουν στην αριστερά και την αναρχία αλλά και μαχητικός προβάλλοντας τις υπαρκτές δυνατότητες αντίστασης στον φασιστικό βόρβορο.

Η συγκρότηση τοπικής οργάνωσης στη Θεσσαλονίκη της Οργάνωσης Μαχητικού Αντιφασισμού από το φθινόπωρο θα συμβάλλει στην υλοποίηση μιας επιτυχημένης αντιφασιστικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής.

Ιταλία: Αστάθεια, αβεβαιότητα, απειλές με ακροδεξιά κατεύθυνση

Από την ύστατη προσπάθεια δημιουργίας κυβέρνησης στην Ιταλία με την αποπομπή του προτεινόμενου υπουργού οικονομικών Σαβόνα πριν καν διοριστεί, την σύγκρουση Χριστιανοδημοκρατών και Χριστιανοσοσιαλιστών στην Γερμανία, την αλλαγή πλεύσης του Τραμπ στην σύνοδο των G7, τον πόλεμο δασμών μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας και την αβεβαιότητα των όρων του Brexit, οι αβεβαιότητες της κρίσης δημιουργούν ακόμα μεγαλύτερη αστάθεια. Η αδύναμη ανάπτυξη των τελευταίων δύο χρόνων παραμένει αδύναμη και στάσιμη (παγκόσμια αύξηση του ΑΕΠ 3,1%) και το 2019 φαίνεται αδύναμο να τροφοδοτήσει κάτι παραπάνω, ενώ την ίδια στιγμή η κερδοφορία παραμένει οριακά υπαρκτή ακόμα και όταν συνοδεύεται από τις τεράστιες φοροαπαλλαγές του Τραμπ (6% για το σύνολο της αμερικανικής οικονομίας το πρώτο εξάμηνο του 2018), ενώ την ίδια στιγμή το παγκόσμιο χρέος συνεχίζει την ανοδική πορεία του το 2017 κατά 10,2% σύμφωνα με στοιχεία του ΔΝΤ. Η συνεχιζόμενη οικονομική αστάθεια με ολόένα και μικρότερους και πιο ασθενείς κύκλους ανάπτυξης, δεν αφήνει περιθώρια εφησυχασμού στις αστικές τάξεις και ολόένα και πιο έντονα υπάρχουν αμφισβητήσεις αλλά ακόμα καμία χώρα δεν τολμά ή δεν έχει την δύναμη να σημάνει μία αλλαγή. Και σε κάθε περίπτωση η όποια αλλαγή θα είναι αντιδραστική σε βάρος της εργατικής τάξης.

Πιέσεις και εκβιασμοί στην Ρώμη

Αρχές Ιουνίου ορκίστηκε η νέα κυβέρνηση συνασπισμού μεταξύ του Κινήματος των 5 Αστέρων (K5A) και της Λίγκας του Βορρά σε μία από τις μακροχρόνιες προσπάθειες μετά από αυτή της κυβέρνησης Αμάτο το 1992. Οι νέοι παίκτες στο ιταλικό πολιτικό σκηνικό, από την μία πλευρά το πολυσυλλεκτικό λαϊκίστικο K5A που εύκολα μετατοπίστηκε σε ακόμα πιο δεξιές κατευθύνσεις και από την άλλη η ανοικτά ακροδεξιά και ρατσιστική Λίγκα προκρίθηκαν να σχηματίσουν κυβέρνηση παραμερίζοντας το Δημοκρατικό Κόμμα και τον

Διαδήλωση 16 Ιουνίου στην Ρώμη με 20000 διαδηλωτές ενάντια στα αντιπροσφυγικά μέτρα οργανωμένο από την Unione Sidicato di Base (USB)

Μπερλουσκόνι που πια μοιάζουν σαν στυμμένες λεμονόκουπες από την αποτυχία των πολιτικών τους να κρατήσουν έστω και ελάχιστα την ιταλική οικονομία σε κάποιο επίπεδο ανάπτυξης, θα προσπαθήσουν να λύσουν τα προβλήματα της τρίτης μεγαλύτερης οικονομίας της ευρωζώνης με το χρέος των 2.25δισ. ευρώ, το κατά κεφαλή ΑΕΠ μειωμένο κατά 8% από την έναρξη της κρίσης το 2007 και το έλλειμμα να είναι στο 102% όταν για την Ελλάδα είναι 109%. Με ένα τέτοιο χρέος και δομικά προβλήματα σε μία οικονομική δύναμη των G7 σε κάθε στραβοπάτημα της επόμενης στροφής κανένας

μηχανισμός διάσωσης ESM δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τον χείμαρρο των εξελίξεων. Ο μεγάλος άρρωστος της ευρωπαϊκής οικονομίας είναι με το ένα πόδι μέσα στην λάσπη του Τίβερη κάτι που δεν είναι καθόλου καθησυχαστικό για τις αγορές και θέτει σε κάθε γραφειοκράτη των Βρυξελλών εφιαλτικά προβλήματα. Εξ 'ου και η άρνηση του προέδρου Ματαρέλα να αποδεχθεί τον διορισμό ως υπουργού οικονομικών τον αρχικά προταθέντα Σαβόνα από το K5A και την Λίγκα, έναν φιλελεύθερο τυπικό εκπρόσωπο του οικονομικού κατεστημένου αλλά ευρωσκεπτιστή, με την αιτιολογία «Ο ορισμός του υπουργού Οικονομίας συνιστά πάντοτε ένα άμεσο μήνυμα εμπιστοσύνης ή συναγερμού προς τους οικονομικούς και χρηματοπιστωτικούς παράγοντες». Κινούμενος στα όρια της συνταγματικής νομιμότητας μεν αλλά στα προβλεπόμενα δίκτυα ασφαλείας του ιταλικού πολιτικού συστήματος - ο Ματαρέλα με την στήριξη του ιταλικού κεφαλαίου την ώρα που τα ιταλικά σπρεντ ανέβαιναν και το χρηματιστήριο της Ρώμης κατέβαινε τον αντικατέστησε με τον Τζιοβάνι Τρία καθηγητή οικονομικών, σύμβουλο της Παγκόσμιας Τράπεζας και σίγουρο υπέρμαχο της ευρωζώνης που αμέσως δήλωσε ότι «Η κυβέρνηση της Ιταλίας δεν έχει πρόθεση να εγκαταλείψει το ευρώ ... οι δεσμεύσεις για το ιταλικό χρέος, μπορούν να τηρηθούν». Η ιταλική κεφαλαιοκρατία πήρε μία ανάσα ζωής από τυχόν περιπέτειες ενός σεβαστού οικονομολόγου μεν αλλά που στην πρόσφατη βιογραφία με τίτλο «Σαν εφιάλτης και σαν όνειρο», γράφει ότι «το ευρώ είναι ένα γερμανικό κλουβί» και ότι «η Ιταλία χρειάζεται ένα σχέδιο Β'» για την έξοδο της από την ευρωζώνη με το μικρότερο δυνατό κόστος, αν κριθεί αυτό απαραίτητο, καθώς η εισοδός της ήταν ένα «ιστορικό λάθος». Απόψεις ενός υπουργού μίας καινοφανούς κυβέρνησης άγνωστων παικτών όπως λαϊκιστές και ρατσιστές δημιουργούσε κλίμα πλήρους αβεβαιότητας για την

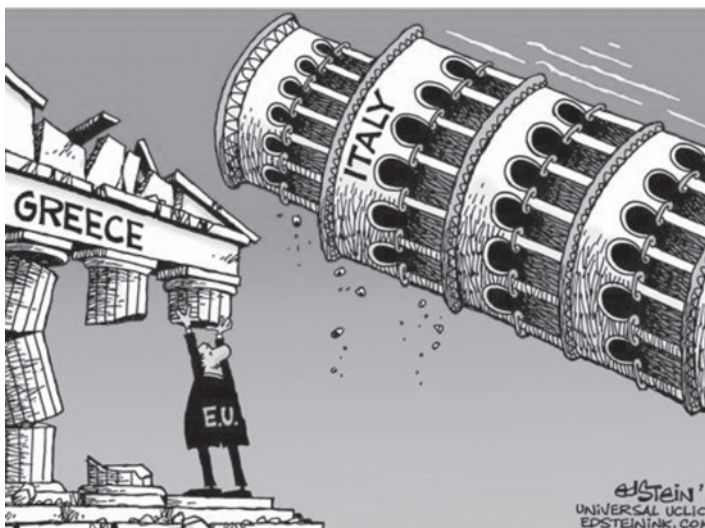
αστική τάξη.

Κυβέρνηση νεοφιλελευθερισμού και ρατσισμού

Με έναν μάλλον διακοσμητικό πρωθυπουργό, τον Κόντε, και με αποφασιστικά πρόσωπα σε θέσεις κλειδιά, τον λαϊκιστή Ντι Μάγιο από το Κ5Α (υπουργό Εργασίας Βιομηχανίας και Ανάπτυξης) και τον Σαλβίνι από την Λίγκα (υπουργό Εσωτερικών), η νέα κυβέρνηση παρά τους λεονταρισμούς και τις φανφαρόζικες δηλώσεις των συμμάχων απέναντι στις κινήσεις Ματαρέλα προσαρμόστηκε στον συνδυασμό μίας φιλελεύθερης οικονομικής πολιτικής και μίας ακροδεξιής ρατσιστικής πολιτικής απέναντι σε μετανάστες και πρόσφυγες.

Μειώνει την φορολογία στο 15-20% από 23-43% που είναι σήμερα αφαιρώντας τεράστια κεφάλαια από τις κοινωνικές παροχές και προσφέροντας μία λογιστική απεικόνιση αύξησης των κερδών στις εταιρίες. Η πρόταση του Ντι Μάγιο για ένα ελάχιστο εισόδημα των 780€ είναι πλήρως εναρμονισμένο με τον νόμο Hartz IV στη Γερμανία συνοδεύεται με την προϋπόθεση ο κάτοχος του να είναι Ιταλός πολίτης. Με αυτόν τον τρόπο πετιέται έξω το πολύ μεγάλο κομμάτι μεταναστών προλετάρων που γεμίζει τις φάμπρικες του Μιλάνου και τα χωράφια του Νότου. Είναι η νέα τάση της Ευρώπης Φρούριο που συνδέει τις κοινωνικές παροχές - σήμερα το ελάχιστο εισόδημα, αύριο το επίδομα ανεργίας την υγεία την παιδεία - με όσους ανήκουν κυρίαρχο εθνικό κορμό.

Αν αυτές είναι οι κινήσεις του Ντι Μάγιο στο οικονομικό πεδίο, ο ρατσιστής Σαλβίνι από την θέση του υπουργού Εσωτερικών και με την πάγια θέση της Λίγκα για απέλαση μισού εκατομμυρίων μεταναστών ξεκίνησε την σκλήρυνση της αντιμεταναστευτικής και αντιπροσφυγικής πολιτικής της προηγούμενης κυβέρνησης, απαγορεύοντας σε διασωστικά πλοία όπως το Ακουάριους να αποβιβάσουν διασωθέντες πρόσφυγες, και ετοιμάζει περικοπή 5 δις ευρώ στην περίθαλψη προσφύγων και αύξηση των απελάσεων και των κέντρων κράτησης.

9 Οι αποδόσεις των Ιταλικών ομολόγων στην κρίση της επιλογής υπουργού Οικονομικών
 Η Ιταλία δεν τελείωσε, η οικοδομική συνταγή που εφαρμόζεται είναι γνωστή από παλιά και δεν έχει φέρει αποτελέσματα που να διαρκέσουν, η πολιτική αξιοπιστία σε Βρυξέλλες Παρίσι και Βερολίνο της συμμαχίας Ντι Μάγιο και Σαλβίνι δεν είναι ιδιαίτερα καλή, ενώ οι επερχόμενες ευρωεκλογές θα είναι ένα τεστ των νέων πολιτικών συμμαχιών. Ήδη στις δημοτικές εκλογές σε 700 δήμους που έγιναν μετά τον σχηματισμό της κυβέρνησης η Λίγκα ανέβασε τα ποσοστά της σε αντίθεση με αυτά του Κ5Α, και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι υπάρχουν ήδη 19 βουλευτές του κόμματος Αδερφοί της Ιταλίας κληρονόμου του ανοικτά φασιστικού MSI.

Ευρώπη φρούριο

Την ίδια ώρα μία αντίστοιχη ακροδεξιά κυβέρνηση στην Αυστρία ακολουθεί παρόμοιο μείγμα πολιτικής ακραίου νεοφιλελευθερισμού και σκληρής αντιπροσφυγικής πολιτικής και στην λίγο πιο βόρεια, Γερμανία έχει ξεκινήσει ο ανταγωνισμός μεταξύ Χριστιανοδημοκρατών και Χριστιανοκοινωνιστών για ακόμα πιο σκληρή πολιτική αντιμετώπισης των προσφύγων με υπόβαθρο την πολιτική στρατηγική του διλήμματος «περισσότερη η λιγότερη εξουσία στις Βρυξέλλες».

Το κοινό όλων αυτών των πολιτικών που με διαφορετική ένταση δομείται σε όλες τις χώρες της Ευρώπης είναι η μονιμοποίηση των χαμηλών μισθών, της επισφαλούς εργασίας, και των μειωμένων κοινωνικών δαπανών για το εγχώριο προλεταριάτο με στόχο την δημιουργία ενός μεγάλου εργαζόμενου πληθυσμού με οριακούς μισθούς και δικαιώματα και φυσικά ασυνδικάλιστου ενώ την ίδια στιγμή προωθείται η δαιμονοποίηση ενός 'εξωτερικού εχθρού', του μετανάστη προλετάρου και του πρόσφυγα ειδικά μέσα σε ένα κλίμα ισλαμοφοβίας που μπορεί να δικαιολογεί και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών και των συμμάχων τους σε χώρες της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής.

Η ανάγκη μίας ταξικής απειλήσεως απέναντι στον κίνδυνο της ακροδεξιής πολιτικής και των ρατσιστικών και φασιστικών κομμάτων που προσπαθούν να δημιουργήσουν τις πολιτικές συνθήκες και να οργανώσουν τον όχλο σε αντιδραστική κατεύθυνση είναι ζωτική ανάγκη για νικηφόρους αγώνες στις πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού σε κάθε χώρα της Ευρώπης.

Πολιτική εκδήλωση στο Πέραμα

Οι γειτονιές του Περάματος, περιοχή εργατών και προσφύγων, έχει αποτελέσει μέσα στα χρόνια της κρίσης πεδίο αντιφασιστικού αγώνα, λόγω της προσπάθειας επιβολής του κοινωνικού κανιβαλισμού από την νεοναζιστική Χρυσή Αυγή. Μέσα από δολοφονικές επιθέσεις των Ταγμάτων Εφόδου με θύματα τους Αιγύπτιους αλιεργάτες (12/06/2012) και τους συνδικαλιστές του ΚΚΕ (12/09/2013), η εγκληματική οργάνωση επιχειρεί να εγκαθιδρύσει κλίμα τρομοκρατίας στο Πέραμα και την Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη. Χρησιμοποιώντας τα τοπικά γραφεία ως άντρο επιθέσεων απέναντι σε μετανάστες και αγωνι-

Η ίδρυση του ναζιστικού – λακέδικου σωματείου της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης “Αγ. Νικόλαος” το 2014, αποτελεί μια καθυστερημένη εξέλιξη του σχεδίου που είχε ξεκινήσει από το 2012. Η δολοφονία του Π. Φύσσα και το οργανωτικό ξεδόντιασμα του παρακρατικού μηχανισμού το 2013 αφήνει ακάλυπτο το αντεπαναστατικό εγχείρημα κυριαρχίας σε ένα παραδοσιακό άντρο της αριστεράς.

Τα τελευταία δύο χρόνια, παρά την οργανωτική αδυναμία που τους έχει επιφέρει το αντιφασιστικό κίνημα, έχουν πραγματοποιηθεί τέσσερις επιπλέον φασιστικές επιθέσεις από την Χ.Α. με σκοπό την επιβίωση της στον ευρύτερο Πειραιά. Ξεκινώντας με την τραμπούκικη επίθεση, με επικεφαλής τον υπόδικο Ι. Λαγό, σε γονείς και καθηγητές στο Α΄ δημοτικό σχολείο Νέου Ικονίου (17/01/2017), στη συνέχεια οργάνωσαν προκλητική συγκέντρωση δύο ημέρες μετά την επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, και επιτέθηκαν σε συνεργασία με την ΕΛ.ΑΣ. σε αντισυγκέντρωση της ΟΡ.Μ.Α. (20/09/2017). Στη Σαλαμίνα (17/12/2017), κατά τη διάρκεια πολιτικής εκδήλωσης στο Εργατικό Κέντρο, από Ν.ΑΥ.ΜΑΧΗ.Α., Π.Ε.Ν.Ε.Ν. και ΟΡ.Μ.Α., παρακολούθησαμε την ανεπιτυχή επίθεση μελών της Χ.Α. οργανωμένων από τα τοπικά γραφεία τους. Τέλος, μόλις τον περασμένο μήνα μια ακόμη επίθεση μελών του ναζιστικού εργοδοτικού σωματείου “Αγ. Νικόλαος” σε πολιτική παρέμβαση της ΟΡ.Μ.Α. (26/05/2018) που αποκρούστηκε. Έξι συνολικά επιθέσεις των νεοναζί που αντικατοπτρίζουν την βαρβαρότητα της “ιδεολογίας” τους και της πολιτικής ρητορικής τους μέσα στις γειτονιές μας.

Ο πολιτικός λόγος της Χ.Α. στις εργατογειτονιές συμπυκνώνεται σε μια προσπάθεια πλήρους αντιστροφής της πραγματικότητας ως προς τον ρόλο των οργανώσεων του ταξικού κινήματος και την δημιουργία κοινωνικών εχθρών (κίνημα και μετανάστες) ως υπαίτιων της φτώχειας και της χρηματοπιστωτικής κρίσης στην Ελλάδα. Παράγουν και αγωνίζονται στην επικράτηση ενός μυθεύματος που θέλει τα εργατικά σωματεία, τις οργανώσεις της αριστεράς και τις συλλογικότητες της αναρχίας να ευθύνονται για την ανεργία και τα αποτελέσματα του καπιταλισμού. Την ίδια στιγμή οι βουλευτές τους καταθέτουν προτάσεις στην Βουλή εμμονικά υπέρ των συμφερόντων των Ελλήνων εφοπλιστών και τραπεζιτών, αδιαφορώντας για τα εργασιακά δικαιώματα και υποδαυλίζοντας τον ρόλο του εργατικού κινήματος και τους χειραφετικούς αγώνες του για κοινωνικές κατακτήσεις δεκαετιών. Ο λαός γνωρίζει ότι μόνο μέσα από τους συλλογικούς εργατικούς αγώνες μπορεί να προστατεύσει τα κεκτημένα δικαιώματά του και να διεκδικήσει περισσότερα και η πάλη απέναντι στο καπιταλιστικό σύστημα εμπεριέχει και το τσάκισμα των φασιστών, τα τσιράκια των αφεντικών.

Αυτή την περίοδο, η φασιστική ρητορεία επικεντρώνεται σε ένα νέο μύθευμα περί εθνικής ενότητας και εθνικιστικής περιχαράκωσης απέναντι σε Μακεδόνες, Τούρκους κ.ά. Μια αγωνιώδης προσπάθεια πολεμοκαπηλείας και παραγωγής εχθρών, παρουσιάζοντας ως λύση την πλαστή συμμαχία των

εκφραστών του ελληνικού κεφαλαίου με όλους τους εκμεταλλεζόμενους εργάτες. Οικονομικός θύτης και θύμα να συμπορευτούν για την επιβίωση του πρώτου και την επισφράγιση της εξουσιαστικής του θέσης.

Καμιά ειρήνη με τα αφεντικά, την ελληνική αστική τάξη, ούτε με ΝΑΤΟ και ΕΕ. Η ταξική μας συνείδηση δεν αλλοιώνεται και δεν διαλύεται από τις εθνικιστικές φανφάρες. Το δίκαιο βρίσκεται στους αγώνες των εργατών – Ελλήνων, Κούρδων, Μακεδόνων, Τούρκων κ.ά., καμιά λύση δεν δίνεται με το μίσος, για εμάς μόνη υπαρκτή λύση αποτελεί ο διεθνισμός και η συμφιλίωση των λαών (από τα κάτω) για την παγκόσμια ειρήνη και τον κομμουνισμό.

Στο Πέραμα καθοριστικός παράγοντας στη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης και προστάτης των λαϊκών στρωμάτων αποτελεί ο κόσμος του μαχητικού αντιφασιστικού αγώνα που βάζει φραγμούς σε κάθε προσπάθεια επανεμφάνισης των φασιστών και παράλληλα οριοθετεί το βηματισμό προς νικηφόρες μάχες. Τα τελευταία τρία χρόνια έχουν καθιερωθεί αντιφασιστικές παρεμβάσεις σε σχολεία, στη Ζώνη και στα караβάκια για Σαλαμίνα, παράλληλα με μεγάλες διαδηλώσεις από εργατικά σωματεία, πολιτικούς φορείς και τις δυνάμεις του Μαχητικού Αντιφασισμού. Επίσης, η υποδοχή των προσφυγόπουλων στα σχολεία και η δημιουργία κλίματος ταξικής αλληλεγγύης μέσω παρεμβάσεων και αντιφασιστικών συγκεντρώσεων, έθεσε ταυτόχρονα τις βάσεις για την απενεργοποίηση των φασιστικών γραφείων-γιαφκών.

Η πλήρης απομόνωση και η εκδίωξη των φασιστών από το εργατικό κίνημα κατοχύρωσε το Πέραμα και οδήγησε τα τοπικά γραφεία της Χ.Α. στο Πέραμα να κλείσουν οριστικά μέσα στις πρώτες ημέρες του 2018. Με κλειστά γραφεία, η ηγεσία της Χ.Α. επενδύει στο φασιστικό σωματείο της. Ειδικότερα, το σωματείο “Αγ. Νικόλαος”, στα τέλη Μάη ξεμπροστιάζεται μέσω της προσπάθειας απεργοσπασίας των κινητοποιήσεων των εργαζομένων της Cosco και της δολοφονικής - με σιδερολοστούς και πέτρες - ενέδρας που έστησαν απέναντι στην ΟΡ.Μ.Α. Η τελευταία ναζιστική επίθεση έχει οδηγήσει στη δίκη τεσσάρων φασιστών και την ίδια στιγμή στην προσπάθεια σκευωρίας του κράτους με την κατηγορία έξι θυμάτων της επίθεσης από την μεριά των αντιφασιστών.

Στο Πέραμα το αντιφασιστικό κίνημα μπορεί να δώσει ένα αποφασιστικό χτύπημα στους ναζί, αποτελειώνοντας το φασιστικό σωματείο του «Αγ. Νικολάου». Μπορούμε να αποδείξουμε στην πράξη πως οι εργαζόμενοι και η νεολαία έχουν βάλει οριστικά στο περιθώριο τις απόψεις του κοινωνικού κανιβαλισμού.

Η ανοιχτή πολιτική εκδήλωση στο Πέραμα, το Σάββατο 23/6 στην πλατεία Ηρώων στις 7μμ.είναι άλλο ένα βήμα σε αυτή την κατεύθυνση.